

Амели Нотомб: „Това, което наричате мои романи или мои герои, то ме създаде. Преди това не съществувах.

Книгите ми се раждат сами, без обаче аз самата да се чувствам тяхна пленница.“

Звучи невероятно, но най-четената френскоезична писателка в света е белгийка, родена в японския град Кобе на 13 август, 1967 г. Семейството се оказва аристократично, бащата гради кариера като посланик. Амели е принудена да разпръсне детството и юношеството си в различни държави.

Семейството живее в Япония, докато впечатлителното дете не навършва пет години. После сменят Китай, Ню Йорк, Бангладеш, Бирма, Ковънтри, Лаос...

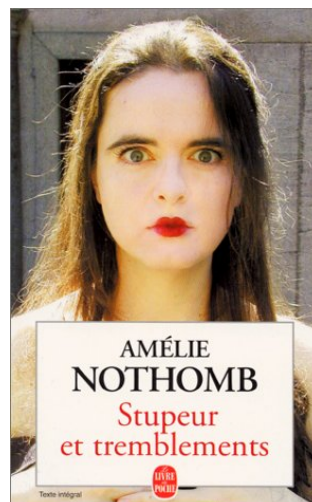
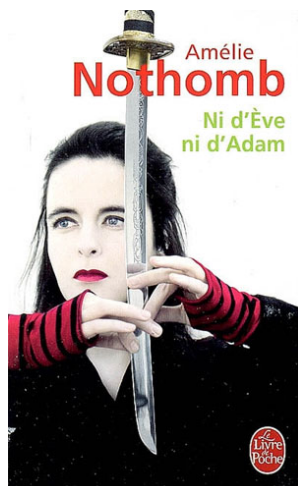
Понастоящем Амели Нотомб се подвизава предимно в Париж.

Пише от седемнайсетгодишна и сама се определя като графоман.

Нейният стил е лапидарен, нестандартен, едновременно бистър и драматичен, прелива от ирония, сарказъм и самоирония и смело флиртува с лудостта, но никога не прекрачва границата на добрия вкус. И нещо много важно.

НОТОМБ ДЪРЖИ ДА ЧЕТЕМ КНИГИТЕ Й НА ЕДИН ДЪХ - „БЕЗ СПАСИТЕЛНА ЖИЛЕТКА, БЕЗ РЕЧНИК, НЕВАКСИНИРАНИ, И БЕЗ ВЪЗКЛИЦАНИЯ“.

Творчество

През 1992 г. излиза първият ѝ роман - „Хигиена на убиеца“. Оттогава през есента на всяка година на френския книжен пазар се появява „новата Нотомб“.

Дързостта на писателката намира великолепен израз в нищенето на интимни страхове и страсти, в стегнатото, небрежно, често политически некоректно, заковаване на мнения относно културни специфики и клишета.

Отличия

Амели Нотомб е носител на множество призове, а произведенията ѝ са преведени на 15 езика.

През 1999 г. ѝ е присъдена *Голямата награда на Френската академия* за „Изумление и трепет“, един блестящ авторефлексивен роман.

„Нито Ева, нито Адам“ получава награда *Флор* през 2007 г.

В актива си има още *Награда Рене Фале*, *Награда Ален Фурние* и *Гран При Жионо* от 2008 г.

„Любовен саботаж“, който е сред първите романи на ексцентричната авторка, печели *Наградата за призвание и Шардон При*.

Екранизации

„Изумление и трепет“ има едноименна екранизация от 2003 г. (оригиналното заглавие е *Stupeur et tremblements*) Режисьор на филма е Ален Корно. Лентата носи награда *Сезар* за най-добра актриса на Силви Тестю, изпълнителка на главната женска роля.

С удивителна лекота цели пасажии и диалози от романа се превръщат в субтитри на филма, без да се налагат допълнителни обяснения или размествания.

През 1999 г. Франсоа Ружери режисира „Хигиена на убиеца“, създаден въз основа на дебютния роман на Нотомб.

„Любовен саботаж“ е превъплътен в театрална пиеса и опера.

Любопитни факти

Амели Нотомб разказва винаги в първо лице, единствено число.

Родственица е на доста политически фигури, включително на Чарлс Фердинанд Нотомб, белгийски министър на външните работи (1980-1981)

Докато живее в Япония, посещава местно училище и научава японски език. Раздялата с тази страна е много болезнена за нея.

На 17-годишна възраст попада в Брюксел за пръв път, ала опитът ѝ там не е белязан от „по-специални“ чувства.

Завършва филология в Брюкселския свободен университет.

Между 2000 и 2002 г. пише текстове за песните на френската изпълнителка RoBERT.

В произведенията ѝ битуват идеи, заченати в нескончаемите ѝ виртуални разговори със загадъчен италианец – тя общува с него в

края на 80-те и началото на 90-те години на миналия век. Никога не се запознават лично.

Ежедневният ѝ режим на писане е фанатичен – желязна дисциплина на ставане в 4 сутринта, пиене на огромно количество чай („с ужасен вкус“) и седане пред бюрото с тетрадка и химикал Bic в 4 и 10.

От съвременните писатели Амели Нотомб харесва Симон Лейс, Жан-Филип Тусен, Жаклин Харпман.

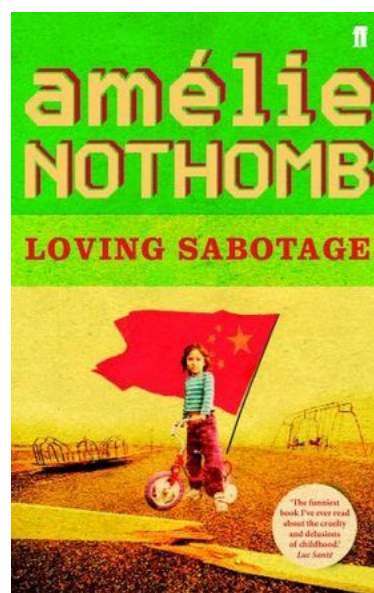
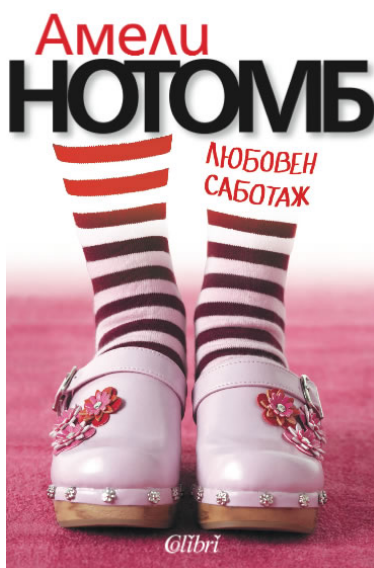
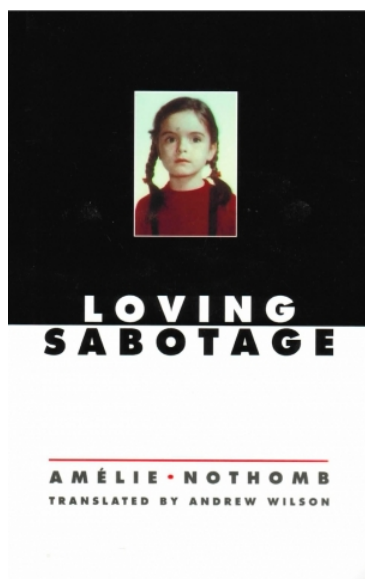
Освен че ходи винаги в черно, пише на ръка. На въпроса защо не ползва компютър тя отговаря: *Отчасти защото съм глупава. И защото връзката ми с писането е твърде физическа.*

На 1 юли в България излиза дванайсети поред роман на френското дете чудо Амели Нотомб – преводът на „Любовен саботаж“ отново е дело на Светла Лекарска.

„...на земята може без всичко друго, но не и без враг.
Без враг човекът е същество окаяно. Врагът, това е Месията.“

/из „Любовен саботаж“/

Анотация:

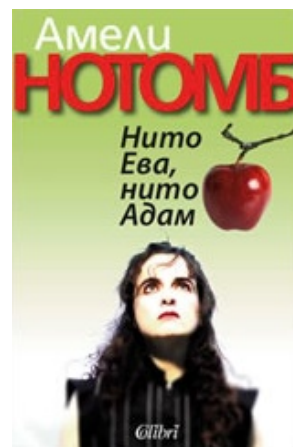
На съвсем крехка възраст Амели е принудена да напусне любимата си Япония и да се премести с родителите си в Китай – страната, в която децата от дипломатическото гето се отдават на безмилостни битки помежду си.

Ала тъкмо там тя ще изпита първата си детска любов - към жестоката и недостъпна Елена.

Не случайно избрах глагола саботирам. Не знаех нищо за етимологията му, но чувах в него думата сабж и мислех за моите тичащи крака. Елена искаше да се саботирам за нея, тоест да се стъпча със собствените си крака. Тичах и си представях, че земята е моето тяло и че го тъпча с дървени обувки, за да се подчиня на моята хубавица, и че ще го тъпча, докато изпадне в агония.

Нотомб – ЕНИГМАТИЧНАТА

(интервю – в. Капитал, 6 октомври 2006 г.)

Който я бърка с Амели Пулен, да не се притеснява - и двете са винаги учудени и не съвсем от този свят.

Иначе Нотомб много повече заслужава собственото си име (което значи *трудолюбива* и *усърдна*, от стар германски корен). Пише минимум един роман на година, при това в най-бавните часове на денонощието. Това, че след А като Амели личната ѝ азбука върви към Б като Белгия (баща и майка - белгийски франкофони) и стига чак до Я като Япония (място на рождението и възделенията ѝ), го разбрахме от *Изумление и трепет*, *Хигиена на убиеца* и останалите тънички и стряскащи книжлета.

Защо все разказва за хора, които не желаят да порастват?

Защо търси мотивация за писане във вината?

Защо в *Козметика на врага* казва: „Странно е как хората говорят за вярата като за хемофилия... “

Защо ругае посредствеността, изкривява красотата и унижава тялото?

Какво е общото между Сервантес, Стендал и Ницше, за които твърди, че са ѝ повлияли?

Ако затвори очи, кое място вижда първо?

Ето какво ни отговори в една ръкописна страница по факса:

Белгия

Белгия, това е една изключително мистериозна страна, нищо чудно, че сюрреализмът се е родил там. Това е най-странната страна на света.

Вечно детство

Писането ми позволява да не се разделям никога с детството.

Вина

*Чувството за вина е абсурден феномен, защото го изпитват жертвите,
а не виновните.*

Вяра

Вярата, това е най-съкровената тайна на всеки човек.

Графомания

*Писането е моята дрога, моята единствена потребност. Пиша всеки ден
от 4 до 8 сутринта.*

Красота

*Красотата за мен е онова, което удивлява сетивата. Бодлер има право
- красивото е винаги причудливо.*

Персонажи

*В книгите си изследвам в детайли естеството на човешките
взаимоотношения, а те са толкова по-ясни, колкото по-малък е броят
на персонажите.*

Писател

*Общото между най-големите писатели е, че писането е центърът на
живота им. Искам да бъда четена без защитни дрехи, без речник.*

Посредственост

Посредствеността - това е малодушието.

Престъпление

Всъщност знам повече за болката, която причиняваме сами на себе си.

За съжаление обаче съществуват и много други разновидности на престъплението.

Принадлежност

Не принадлежа на никого и на нищо.

Свят

*Имам много специална връзка с музиката.
Когато затворя очи, виждам връх Фуджи.*

Тяло

В скалата на физическите процеси поставям най-високо дишането. Но храненето също е фундаментално. Когато спрем да се храним, си даваме сметка за неговата важност. Тялото е върховното основание - съгласна съм с Ницше.

Япония

Аз и Япония, това е безкраят, защото е историята на една любов.

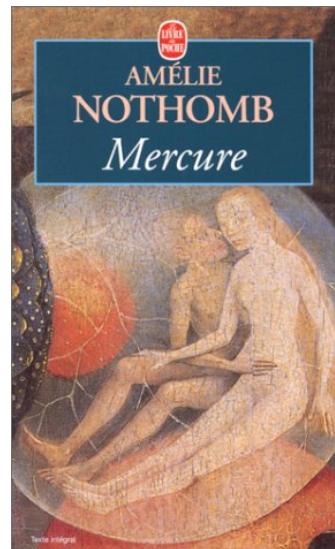
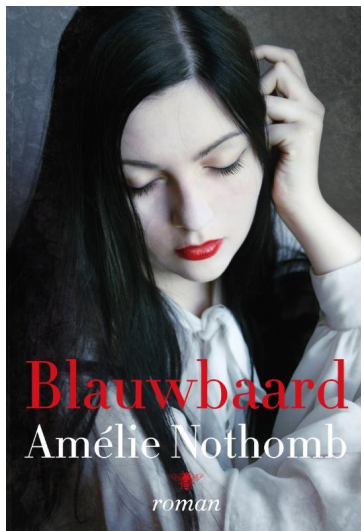

Лаконични откъм изказ, същевременно щедри откъм въображение, книгите на Амели Нотомб провокират мисленето, разбиват клишетата и оголват конвенциите.

/Амелия Личева/

Жанрът Нотомб – цитати

АКО НЕ ПИША, СТАВАМ ОПАСНА

„Има много хора, които са постигнали съвършенството да четат, без всъщност да четат. Преминават през книгите подобно на водолази, не ги достига и капчица вода.“

„Бог не е шоколад. Той е срещата между шоколада и небцето, способно да го оцени.“

„Вода под мен, вода над мен, вода в мен – аз бях вода. Можех да дефинирам японския характер с една дума – дъжд. Подобно на дъжда и аз бях обилна и скъпоценна, смъртоносна и безобидна, тиха и дрезгава, весела и окаяна, хаплива и животворна, хищна и непорочна, търпелива и коварна, хармонична и неблагозвучна... Но повече от всичко друго и отвъд всичко останало аз бях *неуязвима*.“

„Какво представлява цветето? Гигантски полов орган в зенита на своето неделно блаженство.“

„Но при такъв дневен режим не беше чудно, че не е успяла да се задоми. Всъщност не можеше да бъде упрекната, че е работила прекалено много, тъй като японците никога не мислят, че някой работи прекалено много. В правилата, предвидени за жените, имаше някакво вътрешно противоречие, т.е. спазването на правилата водеше до неспазване на правилата.“

„Ако медиите изчезнат, терористите ще останат без работа.“

„Докато не започнем да изпитваме радост от чуждия провал, все още можем да се гледаме в огледалото, без да изпитваме срам. Насладата от нечия посредственост е върхът на посредствеността.“

„Има само един ключ към знанието и той се нарича *желание*.“

„Тези, които смятат, че четенето е бягство, са много далеч от истината: да четеш, означава да се сблъскаш с реалността в най-концентрирания ѝ вид, което, колкото и да е странно, е по-малко ужасяващо от това да си имаш работа с размитите ѝ форми.“

„Всяка красота е покъртителна, но японската красота е още по-покъртителна. Защото лилиевият тен, изящните очи, неподражаемите ноздри, изрисуваните устни, сложната мекота на чертите могат да засенчат и най-добре оформените лица.“

„Аз съм мистик, без религия. Когато бях малка, исках да стана Господ. Сега искам същото.“